

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: F. P.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou, se sídlem Ke Skalkám 3080/58, 106 00, Praha 10, proti **žalovanému: Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, čj. 7785/2017-NH-30.1-16.2.17,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 2. 2017, čj. 7785/2017-NH-30.1-16.2.17, jímž bylo v řízení o odvolání žalobce změněno rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „zdravotní ústav“) ze dne 19. 1. 2017, čj. ZUUL 862/2017, kterým zdravotní ústav podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), částečně odmítl žádost žalobce ze dne 21. 5. 2014, a to v části požadující informace dosud neposkytnuté v přípisech ze dne 23. 6. 2014 a 17. 1. 2017. Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že ve výrokové části nahradil slova „*částečně odmítá, v té části žádosti, ve které žadatel požaduje informace dosud povinným subjektem neposkytnuté v jeho přípisech ze dne 23. 6. 2014 a dne 17. 1. 2017*“ slovy „*odmítá v části poskytnutí hodnoty LAE (dB) a přesného časového údaje (hodina, minuta, sekunda)*“

u 785. výstřelu v místě měření č. 1 (MM1), který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 9519/2009, ze dne 21. 9. 2009, v původním znění“, a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí zdravotního ústavu, uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí a postup zdravotního ústavu, je nezákonné a bylo jím zásadně porušeno ústavně zaručené právo žalobce na informace, garantované v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. K odmítnutí části žádosti o informace došlo podle žalobce v hrubém rozporu s informačním zákonem a zcela svévolně, napadené rozhodnutí postrádá řádné a logické odůvodnění, žalovaný se přesvědčivě nevypořádal se všemi námitkami žalobce a jeho argumentace je zcela nepřiléhavá, nesprávná a účelová. Žalobce připomněl, že mu zdravotní ústav v dopisu ze dne 28. 5. 2014 sdělil, že mu vyhoví ve všech bodech žádosti, pokud žalobce zaplatí požadovanou úhradu. Tu žalobce zaplatil a zdravotní ústav zároveň v zákonem stanovené lhůtě patnácti dnů nerozhodl o částečném odmítnutí žádosti, tudíž zdravotnímu ústavu vznikla povinnost poskytnout žalobci všechny požadované informace. Tyto závěry podle žalobce jasně vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 2 As 34/2008 - 90, podle kterého je na žadateli, aby zvážil, zda je pro něj hodnota informace taková, aby úhradu zaplatil; uhradí-li požadovanou částku, informaci obdrží. Žalobce zdůraznil, že poskytnutí všech požadovaných informací pro něj mělo zcela zásadní význam, a tak dobrovolně akceptoval částku stanovenou zdravotním ústavem. Tím vznikla zdravotnímu ústavu povinnost všechny požadované informace poskytnout, a to nejen podle informačního zákona, nýbrž také podle zásady *pacta sunt servanda*.

Žalobce podotkl, že jím požadované informace byly uvedeny v oficiálním a konečném protokolu zdravotního ústavu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009, který byl pořízen na objednávku krajské hygienické stanice při plnění úkolů ochrany veřejného zdraví a za jehož vypracování byla z veřejných financí zaplacená nemalá částka. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, čj. 6 As 33/2011 - 83, žalobce uvedl, že povinný subjekt je zavázán poskytnout existující informace, které jsou v jeho dispozici, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 - 41, platí, že pokud povinný subjekt zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona nemusí shromažďovat), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až § 11 informačního zákona. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní, zjistí-li povinný subjekt, že požadované informace již nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. Žalobce upozornil na to, že v takovém případě musí povinný subjekt informace, jimiž byl povinen disponovat, opět vytvořit. Podle žalobce je z dopisu zdravotního ústavu ze dne 28. 5. 2014 zřejmé, že všemi požadovanými informacemi nepochybně disponoval ke dni podání žádosti, jakož i poté. To ostatně vyplývá i z rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. ZUUL-4032/2013, o odmítnutí žádosti jiného žadatele, jakož i z listiny nazvané předání informací ze dne 3. 9. 2012. Zmíněné rozhodnutí totiž zdravotní ústav odůvodnil tím, že dne 3. 9. 2012 byla předmětnému žadateli předána data obsahující i hodnoty LAE (dB) včetně časového snímku, tj. data nyní požadovaná žalobcem. Podle žalobce svědčí o tom, že zdravotní ústav měl požadované informace k datu podání žádosti k dispozici, také spis zdravotního ústavu sp. zn.

ZUUL-9716/2014, neboť v dopisu ze dne 29. 9. 2014, čj. ZUUL-12278/2014, zdravotní ústav uvedl, že informace (hodnoty LAE 60 výstřelů v místě měření MM1, které byly podle protokolu č. 12897/2009 korektně naměřeny, a jejich časové údaje) lze poskytnout jako celek v elektronické podobě, nebo je vyjmout z celku, přičemž za vynětí požadoval zdravotní ústav částku 2.700 Kč, přičemž server s daty není v současné době používán, bude nutné jej zprovoznit, data vyhledat a vyjmout. O skutečnosti, že zdravotní ústav měl a má požadované informace k dispozici, svědčí podle žalobce také data, která dne 9. 10. 2014 poskytl žadatelce V. B. (sp. zn. ZUUL-9713/2014) na základě její žádosti o všechna data z pamětí měřicích přístrojů umístěných podle protokolu č. 9519/2009 v měřicích místech č. 1 a 2 zaznamenaná při měření hluku ze střelnice Ludvíkovice dne 23. 7. 2009. Žalobce shrnul, že zdravotní ústav měl a musel mít všechny jím požadované informace nejen v době podání jeho žádosti, ale i dlouho poté, zcela jednoznačně k dispozici a tyto navíc musely být obsaženy v záznamech o měření. Povinný subjekt musí mít tyto informace k dispozici nejen z důvodu své vlastní činnosti (autorizovaný subjekt měření hluku), ale rovněž z důvodu poskytování informací, a to v příslušných spisech ohledně žádostí o informace. Podle žalobce je nepochybné, že povinný subjekt musí mít požadované informace do skončení řízení o předmětné žádosti. Žalobce zdůraznil, že nelze akceptovat, aby zdravotní ústav nejprve deklaroval, že po zaplacení jím požadované částky budou všechny informace poskytnuty, po skutečném zaplacení byl více než dva roky nečinný a následně žádost odmítl s tím, že informace v současnosti k dispozici nemá.

Podle žalobce je zcela irelevantní, jestliže žalovaný uvádí, že jedna neposkytnutá hodnota LAE výstřelu nemá vzhledem k 784 poskytnutým hodnotám žádný vliv na výsledky měření hluku v místě měření MM1 a na hodnocení akustické situace. Právě hodnota LAE neposkytnutého výstřelu má podle žalobce zásadní vliv na výsledky měření uvedené v protokolu č. 9519/2009, především pro kontrolu správnosti výsledků tohoto protokolu i protokolu č. 12897/2009 ze dne 12. 10. 2012. Žalobce připomněl, že právě kontrola činnosti povinných subjektů je základním smyslem informačního zákona a ústavně garantovaného práva na informace. Za irelevantní označil žalobce také tvrzení žalovaného, že protokol č. 9519/2009 byl revidován a nahrazen opravným protokolem č. 12897/2009. Dodal, že opravný protokol vykazuje zásadní nedostatky, vůbec neodpovídá příručce jakosti zdravotnického ústavu a Metodickému návodu pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí ze dne 11. 12. 2001, čj. HEM-300-11.12.01-34065, podle kterého bylo měření provedeno a protokol vypracován. Výsledky tohoto protokolu navíc neodpovídají popsanému způsobu měření a počtu výstřelů, celková nejistota měření byla stanovena, aniž by protokol obsahoval hodnotu této nejistoty a konkrétní způsob a popis jejího získání. Uvedené skutečnosti podle žalobce jednoznačně vyplývají z rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, čj. 47878/2014-NH-30.1-19.9.14/I, ve kterém je uvedeno, že pokud by byl protokol č. 12897/2009 vypracován v souladu s citovaným metodickým návodem, byly by v něm předmětné skutečnosti uvedeny; pokud jsou měření provedená v roce 2009 stále aktuální, protokol č. 12897/2009 je třeba v tomto ohledu opravit. Žalobce podotkl, že k tomu ze strany zdravotního ústavu nikdy nedošlo. Způsob, jakým byl protokol č. 9519/2009 opraven, považoval žalobce za zarážející. Upřesnil, že oproti původnímu protokolu zmizelo jedno měřicí místo (přímo na střelnici), bez kterého by zdravotní ústav vůbec nemohl identifikovat jednotlivé výstřely. Zatímco protokol č. 9519/2009 obsahuje označení jednotlivých používaných zbraní, tabulku o průběhu střelby a grafy naměřených hodnot u některých zbraní (speciálně zbraně pro střelbu na kovové siluety), opravený protokol nic takového neobsahuje.

Oproti původnímu protokolu došlo v protokolu č. 12897/2009 ke snížení počtu platných výstřelů v místě měření MM1 o neuvěřitelných 725 výstřelů.

Žalobce konstatoval, že na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2016, čj. 15 A 69/2014 - 47, poskytl zdravotní ústav jinému žadateli informace v souvislosti s protokolem č. 12897/2009, a to naměřené hodnoty LAE (dB) jednotlivých výstřelů naměřených v místě měření MM1 (60) s uvedením přesných časových údajů a popis určení korelace hodnot měřicích míst podle uvedeného protokolu. Z poskytnutých informací je podle žalobce zřejmé, že v místě měření MM1 byly korelovány hodnoty výstřelů, které vůbec nejsou uvedeny a neodpovídají deklarovaným korektně naměřeným výstřelům v tomto místě. Jestliže zdravotní ústav měl a poskytl údaje ve vztahu k protokolu č. 12897/2009, podle žalobce musel mít a má rovněž požadované údaje ohledně 785. výstřelu v místě měření MM1 v původním protokolu č. 9519/2009, protože tyto údaje a informace musely být nepochybně obsaženy v záznamech z měření uchovávaných zdravotním ústavem.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že protokol č. 9519/2009, ve kterém je skutečně uveden počet platných náměrů v místě měření MM1 785, byl shledán Národní referenční laboratoří pro komunální hluk Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě vadným, a proto byl postupem podle příručky jakosti zrušen a nahrazen protokolem č. 12897/2009. V tomto protokolu je uvedeno, že místo měření MM1 (u domu čp. „X“ v Ludvíkovicích) bylo významně ovlivněno rušivými zdroji hluku a korektně byly naměřeny pouze dvě série, tj. 60 výstřelů. Po této úpravě byl postup zdravotního ústavu přezkoumán Českým institutem pro akreditaci, přičemž podle přípisu ze dne 6. 11. 2012, čj. 6793/12/ČIAO, příslušná akreditovaná laboratoř zdravotního ústavu nepochybila. Žalovaný zdůraznil, že žalobci byly poskytnuty veškeré jím požadované údaje, jimiž zdravotní ústav disponuje a které byly uloženy na centrálním jeho serveru. Z těchto údajů je podle žalovaného zřejmé, že zdravotní ústav v místě měření MM1 vyhodnotil jako platné jen 784 náměry a údaj v protokolu č. 9519/2009 o 785 platných náměrech byl chybný. Platný protokol č. 12897/2009 již tento chybný údaj neobsahuje. Žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 - 41, poznamenal, že zpřístupnit lze jen ty informace, které má povinný subjekt k dispozici, a pokud nemá zákonem stanovenou povinnost jimi disponovat, nemusí je nově vytvářet. Podle žalovaného vyčerpал zdravotní ústav celý rozsah žalobcovy žádosti, když mu poskytl 862 hodnot LAE s uvedením data a časových údajů vztahujících se k místu měření MM2, 784 hodnot LAE s uvedením data a časových údajů vztahujících se k místu měření MM1 a o 785. požadovaném údaji rozhodl v souladu s § 15 odst. 1 informačního zákona, neboť touto informací nedisponuje a nelze ji ani nově vytvořit, protože nelze zopakovat měření hluku, které proběhlo dne 23. 7. 2009. Žalovaný se proto domníval, že zdravotní ústav postupoval v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem, který je obsažen v jeho rozsudku ze dne 23. 11. 2016, čj. 15 A 80/2015 - 51. Primární data jsou vzhledem k omezené kapacitě paměti měřicích přístrojů po uplynutí 30 dnů od vyhotovení příslušného protokolu vymazána, když před tím jsou pomocí validovaného softwaru uložena na centrální server zdravotního ústavu ve formátu MS Excel. Z tohoto serveru byly žalobci poskytnuty údaje, přičemž 785. údaj k místu měření MM1 není na tomto serveru obsažen, tudíž se v případě uvedení počtu 785 platných náměrů v protokolu č. 9519/2009 jedná o chybu v počtech a údaj nelze fakticky poskytnout.

Podle žalovaného pokud měl žalobce za to, že požadovaná částka 1.952 Kč neodpovídá poskytnutým informacím, mohl podat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, přičemž pouze v daném řízení mohl žalovaný podle § 16a odst. 7 téhož zákona výši úhrady přezkoumat a případně snížit. Žalobce však předmětnou stížnost v zákonné lhůtě nepodal. Podle žalovaného nelze uvedenou žalobní námitkou změnit faktický stav, že zdravotní ústav nemá 785. výstřel k dispozici. Žalovaný upozornil na to, že judikatura připouští, že i přes úhradu požadované částky nemusí žadatel informace získat; potom má právo podat stížnost proti výši požadované částky a žalobu pro bezdůvodné obohacení. Žalovaný podotkl, že zdravotní ústav prováděl měření hluku ze střelnice v Ludvíkovících dne 23. 7. 2009 na objednávku krajské hygienické stanice, nikoli na objednávku žalobce, a krajská hygienická stanice považovala rozsah naměřených údajů za dostačující. Podle žalovaného přitom 785. hodnota neměla pro hodnocení akustické situace v předmětné lokalitě během střelby žádný význam. Zdravotní ústav uchovával naměřené hodnoty po stanovenou dobu podle příručky jakosti laboratoře. Z uvedeného podle žalovaného neplyne, že by zdravotní ústav měl zákonem stanovenou povinnost údajem o 785. výstřelu disponovat.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl upozorněn na skutečnost, že protokol č. 9519/2009 byl zrušen a nahrazen protokolem č. 12897/2009, neboť obsahoval celou řadu formálních a věcných chyb. Jednou z nich je i chyba v počtech, když tento protokol uváděl, že na místě měření MM1 byl počet platných náměrů 785, namísto 784, přičemž tato chyba byla zjištěna až po dodatečném přepočtení těchto údajů uchovaných na centrálním serveru zdravotního ústavu. K námitce, že jiným žadatelům byla předmětná informace poskytnuta, žalovaný poznamenal, že ze spisové dokumentace je pouze zřejmé, že jiným žadatelům byla poskytnuta všechna data z paměti měřicího přístroje z místa měření MM1 ve formátu xls (sekundární data) a 60 hodnot LAE s uvedením data a časových údajů vztahujících se k místu měření MM1, které byly jako platné náměry zahrnuty do protokolu č. 12897/2009. Předložená dokumentace nedokládá, že by zdravotní ústav požadovaným 785. údajem disponoval, ani že by tento údaj skutečně někdy existoval. To nedokládá ani přípis zdravotního ústavu ze dne 28. 5. 2014, čj. ZUUL-6780/2014, v němž byla žalobci oznámena výše nákladů spojených s poskytnutím informací, neboť zdravotní ústav si v tu dobu nebyl vědom toho, že jedním údajem z 1.647 požadovaných nedisponuje, resp. že daný údaj ani neexistuje. Požadované údaje přitom nejsou číslovány, takže jejich počet lze zjistit pouze jejich součtem. Žalovaný shrnul, že jediným důvodem neposkytnutí 785. údaje ohledně místa měření MM1 byla skutečnost, že zdravotní ústav tímto údajem nedisponuje a nelze jej ani nově vytvořit. Nejedná se tak o případ svévolného odmítnutí poskytnout informaci. Fakt, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, čj. 47878/2014-NH-30.1-19.9.14/I., uvedl, že protokol č. 12897/2009 neobsahuje všechny údaje stanovené metodickým návodem pro měření a hodnocení hluku a vibrací v mimopracovním prostředí, vydaným Ministerstvem zdravotnictví – hlavním hygienikem České republiky pod čj. HEM-300-11.12.01-34065 dne 11. 12. 2001, nemá podle žalovaného žádnou souvislost s tím, že zdravotní ústav 785. požadovaným údajem k místu měření MM1 fakticky nedisponuje. Dodal, že v řízení o poskytnutí informací žalobci nepřísluší posuzovat správnost postupu povinných subjektů. Podle žalovaného žalobce nepředložil důkazy o tom, že zdravotní ústav požadovaný 785. výstřel má, a všechny žalobcovy námitky jsou účelové a právně irelevantní.

Při ústním jednání konaném dne 20. 9. 2017 právní zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby a dále podotkla, že Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn.

4 As 70/2017 dovodil, že se nelze dovolávat reevidovaného protokolu, když původní protokol o měření je svébytným výstupem z měření. Dodala, že Nejvyšší správní soud zároveň judikoval, že i nepravomocná rozhodnutí jsou povinné subjekty povinny poskytovat. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 136/2014 právní zástupkyně žalobce konstatovala, že povinný subjekt má povinnost vyvinout patřičné úsilí k dohledání požadovaných informací, a pokud tyto informace nemá k dispozici, ačkoli jimi disponovat má, je povinen chybějící informace opětovně vytvořit. V závěrečném návrhu právní zástupkyně žalobce upozornila na to, že povinný subjekt nepřipustně uváděl žalobce v omyl, když mu sděloval, že mu po splnění úhradové povinnosti budou všechny požadované informace poskytnuty. Poznamenala rovněž, že žalovaný před tímto jednáním nikdy netvrdil, že požadovanou informaci ohledně daného náměru nemá a že se jednalo o chybu v počtech.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Zdůraznil, že povinný subjekt vyvinul patřičnou snahu, jak požaduje Nejvyšší správní soud, což vyplývá ze spisu. V daném případě nebylo možno žádosti vyhovět, neboť žádanou informaci povinný subjekt neměl k dispozici. Pověřený pracovník žalovaného se důrazně ohradil proti tomu, že by povinný subjekt uváděl žalobce v omyl. Pokud povinný subjekt požadoval po žalobci splnění úhradové povinnosti, tak to bylo jen odrazem toho, že předběžně zhodnotil náklady spojené s poskytnutím požadovaných informací žalobci. V daném případě povinný subjekt poskytl žalobci maximum informací, tj. všechny informace, kterými disponoval. Nedisponoval informací toliko o jednom náměru, o čemž bylo v souladu s informačním zákonem rozhodnuto. Závěrem pověřený pracovník žalovaného zdůraznil, že informace o jednom chybějícím náměru nelze opakovaně vytvořit, neboť se ve skutečnosti o žádný náměr nejedná, když tento vznikl chybou v počtech.

Při jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl na návrh žalobce dokazování obsahem správního spisu zdravotního ústavu sp. zn. ZUUL-3833/12, a to konkrétně čtením žádosti žalobcova syna F. P. ze dne 7. 8. 2012 o poskytnutí informací, přípisu zdravotního ústavu ze dne 3. 9. 2012 nazvaného *Předání informací* a rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 19. 11. 2012, sp. zn. ZUUL-3833/12, a dále soud z vlastní iniciativy provedl důkaz čtením listiny, a to pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2017, čj. 15 A 11/2014 - 102.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 22. 5. 2014 byla zdravotnímu ústavu doručena žádost žalobce ze dne 21. 5. 2014 o poskytnutí informací:

- 1) naměřené hodnoty LAE (dB) u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů),
- 2) přesný časový údaj (hodina, minuta, sekunda) u každého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009 v původním znění (tj. v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů).

Přípisem ze dne 28. 5. 2014, čj. ZUUL-6780/2014, zdravotní ústav oznámil žalobci, že předběžně zhodnotil situaci a dospěl k závěru, že mu ve všech bodech žádosti vyhoví. Současně podle § 17 odst. 1, 3 informačního zákona žalobce vyzval k uhrazení nákladů spojených s poskytnutím žalobcem požadovaných údajů, a to ve výši 1.952 Kč. Přípisem ze dne 23. 6. 2014, čj. ZUUL-6780/II/2014, zdravotní ústav žalobci sdělil, že mu po uhrazení nákladů zasílá požadované informace týkající se měření hluku na střelnici v Ludvíkovicích. Ve správním spisu je dále založeno CD označené „23. 6. 2014 P. st. 6780/II/2014“, které obsahuje dva soubory ve formátu MS Excel (xls), každý se dvěma tabulkami údajů z měření uskutečněného dne 23. 7. 2009 (první tabulka z místa měření MM1 a druhá z místa měření MM2), a to u prvního souboru v řazení podle času a u druhého souboru v řazení podle hodnoty LAE. Oba soubory přitom shodně zahrnují v případě místa měření MM1 celkem 1.195 časových údajů (počet měření), z nichž u 784 jsou uvedeny naměřené hodnoty LAE, a v případě místa měření MM2 celkem 1.164 časových údajů (počet měření), z nichž u 862 jsou uvedeny naměřené hodnoty LAE.

Ve správním spisu jsou dále založeny protokoly zdravotního ústavu č. 9519/2009 a č. 12897/2009, týkající se měření hluku na střelnici Ludvíkovice dne 23. 7. 2009, přičemž první z uvedených protokolů byl nahrazen druhým. Ze záznamu o neshodě č. 7/2012 přitom vyplývá, že v protokolu č. 9519/2009 byly při mimořádném interním auditu zjištěny formální i věcné nedostatky a výpočet byl proveden nevhodnou metodikou, a proto měl být předmětný protokol stornován (zrušen) a nahrazen vydáním protokolu opraveného s novým číslem.

Správní spis obsahuje také CD označené „B. ZUUL-12846/14 k 9713/14“ se dvěma soubory ve formátu MS Excel (xls), z nichž první se vztahuje k místu měření MM1 a zahrnuje 3.578 hodnot naměřených dne 23. 7. 2009 včetně data a času, zatímco druhý se vztahuje k místu měření MM2. Ve spisu je rovněž založen přípis zdravotního ústavu ze dne 9. 1. 2017, č. j. ZUUL 336/2017, včetně příloh (tabulka 60 naměřených hodnot včetně časových údajů u každého jednotlivého výstřelu, které byly podle protokolu č. 12897/2009 korektně naměřeny v měřicím místě MM1 a tabulka použitých hodnot pro určení korelačního koeficientu).

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. ZUUL-4032/13, které je rovněž součástí správního spisu, zdravotní ústav odmítl žádost žalobce syna F. P. ze dne 20. 9. 2013, jíž se domáhal mimo jiné poskytnutí shodných informací, jaké požaduje žalobce v projednávané věci. V odůvodnění zdravotní ústav uvedl, že dne 3. 9. 2012 byla žadateli poskytnuta data získaná z hlukoměrů zkonvertovaná do formátu xls, přičemž předané soubory obsahovaly i data požadovaná v žádosti ze dne 20. 9. 2013, a to hodnoty LAE (dB) včetně časového snímku.

Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2016, čj. 15 A 80/2015 - 51, založeného ve správním spisu vyplynulo, že žalobci zaslaná příloha zmíněného přípisu ze dne 23. 6. 2014 obsahovala pouze 784 hodnot LAE naměřených v místě

měření MM1 a 680 hodnot LAE naměřených v místě měření MM2. Soud v předmětném rozsudku vyslovil, že žalobci nebyly poskytnuty všechny jím požadované informace, aniž současně bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti, a proto zdravotnímu ústavu uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce.

Zdravotní ústav zaslal žalobci společně s přípisem ze dne 19. 1. 2017, čj. ZUUL 861/2017, tabulku hodnot LAE (dB) v místech měření MM1 a MM2 u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako platný výstřel (náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009 v původním znění včetně přesných časových údajů u každého jednotlivého výstřelu; jednalo se o 784 hodnot LAE naměřených v místě měření MM1 a 862 hodnot LAE naměřených v místě měření MM2. Zdravotní ústav současně rozhodnutím ze dne 19. 1. 2017, čj. ZUUL 862/2017, podle § 15 odst. 1 informačního zákona částečně odmítl žádost žalobce ze dne 21. 5. 2014, a to v části požadující informace dosud neposkytnuté v přípisech ze dne 23. 6. 2014 a 17. 1. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o které žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost, kterou žalobce spatřoval v tom, že napadené rozhodnutí postrádá řádné a logické odůvodnění, žalovaný se přesvědčivě nevypořádal se všemi námitkami žalobce a jeho argumentace je zcela nepřiléhavá. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že se žalovaný řádně zabýval všemi odvolacími námitkami a přiléhavě i logicky zdůvodnil, proč ve shodě se zdravotním ústavem považoval za správné žádost žalobce ze dne 21. 5. 2014 částečně odmítnout a proč současně rozhodnutí zdravotního ústavu změnil. Napadené rozhodnutí je tedy podle názoru soudu plně přezkoumatelné. Žalovaný v něm argumentoval tím, že zdravotní ústav neměl požadované informace o 785. výstřelu k dispozici, ani neměl povinnost jimi disponovat. Otázka správnosti, či nesprávnosti těchto závěrů nemá žádný vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

Před vypořádáním dalších žalobních bodů považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí vydané v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informací v režimu informačního zákona. Soud proto může zkoumat pouze to, zda správní orgány dodržely zákonný postup při vyřizování předmětné žádosti a zda o ní rozhodly v souladu se zákonem. Jiné okolnosti, tj. zejména kvalitu jednotlivých protokolů o měření hluku (č. 9519/2009 a č. 12897/2009) a nutnost jejich úprav, soudu v tomto řízení posuzovat nepřísluší, a proto se danými žalobními námitkami s ohledem na jejich irrelevantnost nebude zabývat.

Další námitky žalobce se soustředily na vyvrácení tvrzení žalovaného, že zdravotní ústav neměl žalobcem požadované údaje o 785. výstřelu naměřeném dne 23. 7. 2009 v místě měření MM1 k dispozici. Žalovaný v této souvislosti argumentoval tím, že zdravotní ústav neměl podle příručky kvality ani podle svých vnitřních předpisů povinnost požadované údaje uchovávat, nicméně současně uvedl, že v době, kdy zdravotní ústav vyřizoval žádost jiného

žadatele, měl údaj o 785. výstřelu platně naměřeném v místě měření MM1 k dispozici. Pokud by toto tvrzení žalovaného bylo pravdivé, musel by být předmětný údaj obsažen ve spisové dokumentaci vztahující se k předmětné žádosti o informace uplatněné jiným žadatelem, tudíž by jej zdravotní ústav měl k dispozici a musel by jej žalobci poskytnout. Sám žalovaný však v písemném vyjádření k žalobě dané tvrzení zpochybnil, když uvedl, že v databázích zdravotního ústavu není údaj o 785. platném výstřelu naměřeném v místě měření MM1 obsažen a že tento údaj ani neexistoval.

V této souvislosti soud poukazuje na specifika soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v režimu informačního zákona. Podle § 16 odst. 4 tohoto zákona platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“ To znamená, že ani případná nesprávnost nebo dílčí nedostatky žalobou napadeného rozhodnutí nemusí nutně vést k jeho zrušení, pokud soud zjistí, že jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Takovým důvodem je mimo jiné situace, kdy povinný subjekt požadovaným údajem nedisponuje, neboť tento ani nikdy neexistoval. V případě, že žalobcem požadovaný údaj skutečně nikdy neexistoval, je zcela irrelevantní jeho argumentace odkazující na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, čj. 6 As 33/2011 - 83, a ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 - 41, které řeší situace, kdy povinný subjekt v minulosti požadovanými informacemi disponoval.

Žalobce upozorňoval na celou řadu listin a rovněž na informace poskytnuté jiným žadatelům v elektronické formě, přičemž z těchto podkladů dovozoval, že zdravotní ústav musel v době vydání rozhodnutí ze dne 19. 1. 2017, jímž částečně odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informací, disponovat údaji o 785. výstřelu platně naměřeném v místě měření MM1. Nic takového ovšem podle názoru soudu ze žalobcem zmiňovaných podkladů, ani z obsahu správního spisu nevyplývá. Žalobci se podařilo prokázat, že zdravotní ústav by měl mít k dispozici jednotlivé naměřené hodnoty, což ovšem neznamená, že z pohledu protokolu č. 9519/2009 bylo platně naměřených hodnot v místě měření MM1 dne 23. 7. 2009 celkem 785, resp. že tento údaj v předmětném protokolu je správný.

Tvrzení žalobce, že zdravotní ústav předmětnými údaji o 785. platně naměřeném výstřelu v místě měření MM1 disponoval, podle zjištění soudu nevyplývá ze žalobcem zmiňovaného rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. ZUUL-4032/2013, jímž byla odmítnuta žádost žalobcova syna F. P. ze dne 20. 9. 2013 o poskytnutí shodných informací, jaké požadoval žalobce ve své žádosti ze dne 21. 5. 2014, ani z listiny ze dne 3. 9. 2012 vyhotovené zdravotním ústavem a nazvané předání informací. Tyto své závěry dovozoval žalobce z toho, že zdravotní ústav odůvodnil zmíněné rozhodnutí tím, že dne 3. 9. 2012 byla předmětnému žadateli předána data obsahující i hodnoty LAE (dB) včetně časového snímku, tj. data nyní požadovaná žalobcem. Toto tvrzení zdravotního ústavu, následně převzaté žalobcem, se však nezakládá na pravdě. Zdejší soud totiž ve svém pravomocném rozsudku ze dne 8. 3. 2017, čj. 15 A 11/2014 - 102, dostupném na www.nssoud.cz, jímž mimo jiné zrušil zmíněné rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. ZUUL-4032/2013, vyslovil, že žádost žalobcova syna ze dne 20. 9. 2013

nebyla shodná s jeho předchozími žádostmi, a poukázal na to, že informace poskytnuté synovi žalobce dne 3. 9. 2012 se týkaly jeho žádosti ze dne 7. 8. 2012 požadující poskytnutí všech naměřených údajů a dat z měřicího zařízení umístěného v místě měření MM1 (Ludvíkovice čp. „X“), MM2 (Ludvíkovice čp. „X“) a MM3 (střelnice Ludvíkovice) při měření hluku ze střelnice Ludvíkovice dne 23. 7. 2009. Je tedy zřejmé, že žalobcovu synovi byly dne 3. 9. 2012 poskytnuty jiné informace, než jaké požadoval žalobce v projednávané věci, neboť nešlo jen o hodnoty LAE u platných náměrů zahrnutých do protokolu č. 9519/2009 včetně časových údajů, nýbrž o všechny naměřené údaje bez ohledu na to, zda byly pro účely zmíněného protokolu považovány za platné. Lze tedy shrnout, že ani rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. ZUUL-4032/2013, ani listina ze dne 3. 9. 2012 vyhotovená zdravotním ústavem a nazvaná předání informací nedokládají existenci 785. platně naměřeného výstřelu v místě měření MM1.

Také data, která zdravotní ústav dne 9. 10. 2014 poskytl žadatelce V. B. (sp. zn. ZUUL-9713/2014) na základě její žádosti o všechna data z pamětí měřicích přístrojů umístěných podle protokolu č. 9519/2009 v místech měření MM1 a MM2 zaznamenaná při měření hluku ze střelnice Ludvíkovice dne 23. 7. 2009, nejsou rozdělena na platné a neplatné náměry zahrnuté do předmětného protokolu, tudíž z nich nelze dovodit, že by platně naměřených výstřelů v místě měření MM1 bylo 785. Shodné závěry platí i pro žalobcem zmiňovaný v přípis zdravotního ústavu ze dne 29. 9. 2014, čj. ZUUL-12278/2014, podle kterého lze informace (hodnoty LAE 60 výstřelů v místě měření MM1, které byly podle protokolu č. 12897/2009 korektně naměřeny, a jejich časové údaje) lze poskytnout jako celek v elektronické podobě, nebo je vyjmout z celku, přičemž za vynětí požadoval zdravotní ústav částku 2.700 Kč, přičemž server s daty není v současné době používán, bude nutné jej zprovoznit, data vyhledat a vyjmout. Existence serveru s daty z předmětného měření totiž ještě neznamená, že existoval i 785. výstřel platně naměřený v místě měření MM1, který měl být zahrnut do protokolu č. 9519/2009. Stejně tak ani skutečnost, že na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2016, čj. 15 A 69/2014 - 47, poskytl zdravotní ústav jinému žadateli informace v souvislosti s protokolem č. 12897/2009, a to naměřené hodnoty LAE (dB) jednotlivých výstřelů naměřených v místě měření MM1 (60) s uvedením přesných časových údajů a popis určení korelace hodnot měřicích míst podle uvedeného protokolu, neznamená, že zdravotní ústav musel mít a má rovněž požadované údaje ohledně 785. výstřelu platně naměřeného v místě měření MM1 a zahrnutého v původním protokolu č. 9519/2009, resp. že tento údaj vůbec kdy existoval.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že mu zdravotní ústav v přípisu ze dne 28. 5. 2014 sdělil, že mu vyhoví ve všech bodech žádosti, pokud žalobce zaplatí požadovanou úhradu. Toto sdělení však bylo výsledkem pouhého předběžného zhodnocení situace, tudíž z něj nelze dovozovat, že zdravotní ústav před jeho odesláním žalobci ověřil, že má v případě místa měření MM1 k dispozici skutečně všechny požadované údaje v počtu 785 naměřených hodnot LAE. Soud podotýká, že jednotlivé platné náměry nebyly v databázi zdravotního ústavu, ani v tabulkách zaslaných žalobci číslovány, tudíž jejich počet není na první pohled zřejmý.

Se žalobcem lze souhlasit i v tom, že po zaplacení úhrady 1.952 Kč, kterou po něm vyžadoval zdravotní ústav, vznikla tomuto povinnému subjektu povinnost požadované informace poskytnout. Soud nicméně zároveň poukazuje na § 2 odst. 4 informačního zákona,

podle kterého „[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“ Toto ustanovení umožňuje povinnému subjektu odmítnout poskytnutí informací z důvodu, že tyto informace povinný subjekt nemá k dispozici, a tudíž by je musel vytvořit. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, může tak učinit pouze za podmínky, že povinný subjekt tyto informace skutečně nemá a nemá ani povinnost jimi disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 11. 2013, čj. 8 As 9/2013 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy zdravotní ústav neměl požadované informace týkající se 785. výstřelu v místě měření MM1 k dispozici a nebyl ani nositelem povinnosti jimi disponovat, není podle názoru soudu možné ze samotného faktu, že žalobce zaplatil úhradu ve výši 1.952 Kč dovozovat povinnost takové informace žalobci poskytnout. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 2 As 34/2008 - 90, publ. pod č. 2164/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, ani jím zdůrazňovaná zásada *pacta sunt servanda*, neboť není objektivně možné poskytnout informace, které povinný subjekt nemá k dispozici, resp. které neexistují.

Namítá-li žalobce, že jím požadované informace byly uvedeny v oficiálním a konečném protokolu zdravotního ústavu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009, který byl pořízen na objednávku krajské hygienické stanice při plnění úkolů ochrany veřejného zdraví a za jehož vypracování byla z veřejných financí zaplacená nemalá částka, soud připomíná, že tento protokol byl na základě výsledků mimořádného interního auditu zrušen a nahrazen protokolem č. 12897/2009. Toto objektivní zjištění soud na rozdíl od žalobce nepokládá za irelevantní, neboť vypovídá o nedokonalosti protokolu č. 9519/2009, na který se žalobce odvolává, i o jeho praktické bezvýznamnosti plynoucí z toho, že byl zrušen, tudíž pozbyl závaznosti a nadále není použitelný. Za dané situace, kdy byly v protokolu č. 9519/2009 nalezeny formální i věcné nedostatky a byl nahrazen jiným, nelze podle názoru soudu z číselného údaje v tomto protokolu uvedeného dovozovat, že platných naměřených hodnot LAE v místě měření MM1, z nichž tento protokol vycházel, bylo právě 785, neboť právě tento údaj mohl být chybný, jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Ze souborů uložených na CD označeném „23. 6. 2014 P. st. 6780/II/2014“, založeném ve správním spisu, i z příloh přípisu zdravotního ústavu ze dne 19. 1. 2017, čj. ZUUL 861/2017, přitom vyplývá, že zdravotní ústav neposkytl žalobci pouze tabulku obsahující 784 hodnot LAE s časovými údaji z místa měření MM1, nýbrž tabulku obsahující celkem 1.195 časových údajů odpovídajících provedeným měřením, z nichž u 784 byly uvedeny naměřené hodnoty LAE. Nenastala tedy situace, že by zdravotní ústav vybíral údaje o platných naměřených hodnotách a vytvářel z nich pro žalobce zvláštní tabulku, přičemž by mohlo dojít k opomenutí jednoho údaje, kterým zdravotní ústav reálně disponoval. Žalobci naopak byly poskytnuty časové údaje o všech 1.195 měřeních provedených v místě měření MM1, u nichž byly pouze v případě platných náměrů uvedeny hodnoty LAE. Vycházejí z obsahu správního spisu proto soud dospěl k závěru, že v protokolu č. 9519/2009 uvedený počet 785 platně naměřených výstřelů v místě měření MM1 je důsledkem chyby v počtech, resp. chyby při zjišťování počtu jednotlivých nečíslovaných platných náměrů, přičemž správný údaj o počtu platně naměřených výstřelů měl být 784. Toto zjištění podle názoru soudu plně koresponduje s tvrzením žalovaného uvedeným v písemném vyjádření k žalobě, že

v databázích zdravotního ústavu není údaj o 785. výstřelu platně naměřeném v místě měření MM1 obsažen a že tento údaj ani neexistoval.

Soud dále zdůrazňuje, že žalobci bylo na základě jeho žádosti ze dne 21. 5. 2014 poskytnuto 784 hodnot LAE naměřených v místě měření MM1 a 862 hodnot LAE naměřených v místě měření MM2, tj. celkem 1.646 hodnot z 1.647 požadovaných. Poskytnuté údaje tak podle názoru soudu naprosto dostatečně umožňují, aby žalobce provedl jím zamýšlenou kontrolu správnosti protokolu č. 9519/2009 i protokolu č. 12897/2009, když chybějící jeden údaj je z tohoto hlediska zcela marginální a nelze hovořit o tom, že by měl pro žalobce zásadní význam.

Lze tedy shrnout, že byly dány důvody pro částečné odmítnutí žádosti žalobce ze dne 21. 5. 2014, neboť z ničeho nevyplývá, že by 785. výstřel platně naměřený v místě měření MM1 a zahrnutý do protokolu č. 9519/2009 někdy existoval, a tudíž o něm ani nelze poskytnout informace, které zdravotní ústav nemá k dispozici a nemá ani povinnost je nově vytvořit (srov. § 2 odst. 4 informačního zákona). Soud proto konstatuje, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé informačního zákona, když částečné odmítnutí žádosti o informace je založeno na zákonném důvodu a není ani svévolné, jak tvrdil žalobce.

Směrem k žalovanému soud poznamenává, že by se společně se zdravotním ústavem měli do budoucna více soustředit na to, aby žadateli o informace ve svých rozhodnutích řádně objasnili konkrétní příčiny toho, proč zdravotní ústav požadovanými informacemi nedisponuje, a umožnili tak žadateli lépe vyhodnotit jeho další procesní možnosti, včetně pravděpodobné úspěšnosti případné žaloby ve správním soudnictví. Soud nicméně s ohledem na znění § 16 odst. 4 informačního zákona neshledal ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí neobsahuje argument, že v protokolu č. 9519/2009 uvedený počet 785 platně naměřených výstřelů v místě měření MM1 je důsledkem chyby v počtech, přičemž správný údaj měl být 784, a hovoří toliko o tom, že zdravotní ústav danou informací nedisponuje, důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jen na okraj soud dodává, že žalobce by měl vzít v potaz to, že i v rámci vyhotovování protokolu o měření může vlivem lidského faktoru dojít k chybě v počtech, a měl by ustoupit od požadavku na poskytnutí údaje, který objektivně nikdy neexistoval.

Soud uzavírá, že neshledal napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí a postup zdravotního ústavu nezákonnými a nezjistil ani porušení práva žalobce na informace, garantovaného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Soud tedy v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

S ohledem na výše uvedené závěry soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 4 As 70/2017 - 44, neboť tento důkaz nebyl způsobilý jakkoli ovlivnit závěry soudu, tudíž soud jeho provedení shledal nadbytečným.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.